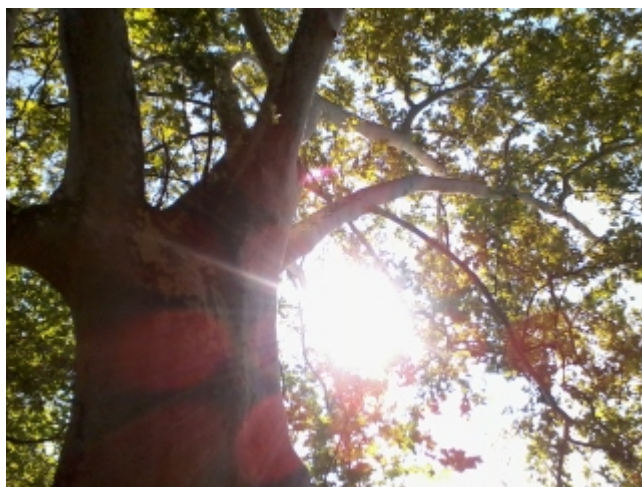

2012/10
říjen

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

POUTNÍK

Obsah čísla 10/2012

<u>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: Opět jsme se vrátili</u>	<u>1</u>
<u>Blahopřání</u>	<u>3</u>
<u>Antoine de Saint-Exupéry: Prosba o všední den</u>	<u>3</u>
<u>Otakar Mikeš: Spirituální význam gravitace-pokračování</u>	<u>4</u>
<u>F.O. Lexa: Náboženství a věda</u>	<u>6</u>
<u>Eva Švecová:</u> <u>Jak vlastně přeplýváme do duchovních světů</u>	<u>16</u>
<u>Pohodový krásný den ve skalním lese</u>	<u>18</u>
<u>Ladislav Kolbaba: Zlodějům se daří</u>	<u>23</u>

OPĚT JSME SE VRÁTILI

Začátkem července, když jsme prostory na Staňkově vyklízeli před rekonstrukcí, netušili jsme, že se sem vrátíme bez člověka mně nejbližšího. Horké léto bylo náročné i pro lidi mladé a zdravé a mnozí máme dojem, že rok 2012 není obyčejný rok.

Moc děkuji všem, kdo se s pozemskou poutí maminky Elišky přišli v září rozloučit. Veliký kostel by jistě nestačil, kdyby měli přijít všichni, kteří ji měli rádi a pěkně vzpomínají.

Na Staňkově se zatím opravovalo a přestože ještě začátkem září se pracovalo, bylo možno v první polovině září se opět již do upravených prostor vrátit. Kromě běžného programu měla naše obec v září dvě společné akce. Poznávací cestu do Žďárce po stopách spisovatelky Anny Pammrové a návštěvu přednášky o kosmickém záření prof. Jiřího Grygara, pořádaná Univerzitní knihovnou v Brně. Kdo byl s námi ve Žďárci, může potvrdit, jak duchovně významné a podivuhodné místo to je, jak půvabná část Vysočiny. Se Společností Anny Pammrové jsme se zastavovali na místech městečka spjatých s jejím životem a mohli se přesvědčit o pravdivosti slov, že někdo, kdo se začne zajímat o dílo A.Pammrové, dostane se nejen k Otokaru Březinovi a Františku Bílkovi, ale najednou se mu otevřou dveře k pozvání celého, po tvůrčí stránce duchovně bohatého období našich dějin. Začne někde na Vysočině a dovede ho jeho zvědavost k uměleckým skvostům Prahy a jiných míst naší vlasti. Díky ses. Dr. Miladě Škárové, která ze svého dětství Žďárec důvěrně zná a stále se tam ráda vrací, poznáváme „genius loci“ tohoto zadumaného kraje.

Říjnový program je jako obvykle na zadní straně obálky časopisu. Nezapomeňme, že koncem října si připomínáme 70.výročí umučení br. Dr.N.F. Čapka v koncentračním táboře. V pátek 26.10. věnujeme tomuto výročí shromáždění nazvané slovy N.F. Čapka: „Náboženství je pro člověka...“

Povšimněte si také, že Unitaria vydala řadu zajímavých titulů. Knihy jsou vystaveny na obci a lze je na shromážděních zakoupit.

Podzimní slunce a první padající barevné listí tvoří nenapodobitelnou atmosféru a učí nás o věčné kráse a proměně života, ukazují nám důvody k vděčnosti a lásce. Naplníme jimi srdce na

svých říjnových cestách.

Jarmila Plotěná

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se narodili v říjnu

VŠE NEJLEPŠÍ!

- 1.10.** Iva Bordovská
- 2.10.** Zbyněk Staňa
- 14.10.** Otakar Dušánek
- 16.10.** Jarmila Synková
- 23.10.** Ing. Pavel Sedlák

Antoine de Saint-Exupéry

PROSBA O VŠEDNÍ DEN

Neprosím o zázrak, Pane, ale o sílu pro všední život. Nauč mě umění malých kroků.

Učiň mě hledajícím a nalézajícím, učiň mě sebejistým v pravý čas.

Obdař mě jemnocitem, abych dokázal odlišit prvořadé od druhořadého.

Prosím o disciplínu, abych jen tak neproklouzl životem a rozdělil si rozumně své dny, abych neprospal záblesky světla a vrcholy a abych si aspoň tu a tam našel čas na umělecký zážitek.

Dovol mi přesvědčit se o tom, že POUZE vzpomínat na minulost či snít o budoucnosti mi nepomůže.

Pomoz mi co nejlépe zvládnout to, co je nejbližší, pomoz mi pokládat právě prožívanou hodinu za nejdůležitější.

Ochraň mě před naivní vírou, že v životě musí jít všechno hladce.

Daruj mi střízlivé poznání, že těžkosti, porážky, neúspěchy a zklamání jsou přirozenou součástí života, díky kterým rosteme a dozríváme.

Připomínej mi, že srdce se často staví proti rozumu.

Pošli mi v pravou chvíli někoho, kdo má odvahu říci mi pravdu s láskou.

Ať vždycky nechám Tebe i ostatní domluvit. To nejdůležitější si člověk neříká sám, to nejdůležitější mu bývá řečeno.

Chléb každodenní dej mi pro tělo i duši, projev Tvé lásky, přátelské echo, a aspoň tu a tam náznak, že jsem užitečný.

Vím, že mnoho problémů se řeší Neděláním. Dej mi trpělivost, abych dokázal čekat.

Ty víš, jak velmi potřebujeme přátelství. Dej, abych dorostl této nejkrásnější, nejtěžší, nejriskantnější a nejněžnější záležitosti života.

Vnukni mi pravou chvíli a pravé místo, kde mohu zanechat balíček dobra, slovy či beze slov.

Chraň mě před strachem, že bych mohl promarnit svůj život.

Nedávej mi to, co si přeji, ale to, co potřebuji.

Nauč mě umění malých kroků.

Otakar Mikeš

SPIRITUÁLNÍ VÝZNAM GRAVITACE

Pokračování ze září 2012

8. DUCHOVNÍ VÝZNAM VŠEOBECNÉ GRAVITACE

Nemohu si odpustit na závěr tuto prognózu: Fyzikální ani duchovní tajemství všeobecné gravitace není dosud ani zdaleka odhaleno. Můžeme brzy očekávat překvapující objevy zejména vysokých hodnot gravitace, pocházejících z neznámých zdrojů a vytvářejících předpoklady k „brzkému“ *smršťování vesmíru*. (To však je nedávnými objevy z r. 2011 americkými astrofyziky popíráno, za což jim byla v témže roce udělena Nobelovy cena.) Jako podporu svého názoru uvádím, že z naší polokoule je pozorovatelné málo známé souhvězdí *Pravítko* (Norma). V jeho směru bylo ve vesmíru zjištěno extrémní gravitační centrum, nazvané *Veliký přitahovač* (Great Attractor), které přitahuje nejen velkou skupinu

galaxií, po-zorovatelných ve směru souhvězdí *Panny* (Virgo), ale i naši gala-xii, tzv. *Mléčnou dráhu*. Ta jednak rotuje a také k Přitahovači padá stále se zvětšující rychlostí (dnes asi 600 km/sec). Podle mé víry v poslední fázi vývoje našeho světa se celý vesmír zhroutl gravi-tačním kolapsem zpět do singularity (do Věčnosti), **ze které byl velkým třeskem původně vymrštěn. K duchovnímu významu všeobecné gravitace naše skripta říkají:** „Singularita je světem uzavřeným do sebe sama, mimo náš prostor, jako by to byla jiná „dimenze“ bytí. Nadhvězdy, které se v závěrečném stadiu zhroutlí formou *kolapsaru* do singularity, mizí z našeho prostoru (formou *černých děr*). S touto oblastí není možná žádná technicky realizovatelná komunikace. Přec však existuje významná síla, kterou se singularita projevuje navenek, mimo svou do sebe uzavřenou oblast – a tou je gravitace. Všeobecná gravitace má hluboký duchovní význam: je fyzikální manifestací jednoty projeveného vesmíru a ne-projeveného božství. Proniká nejen celým vesmírem jakožto časoprostorovým kontinuem obsahujícím hmotu, ale také i těmi oblast-mi, které jsou vyčleněny z našeho časoprostorového kontinua a ponořeny do singularity. Všeobecná gravitace spojuje opravdu všechno. Je to obrovská široce rozevřená náruč, jíž naše *kosmická Matka* objímá své děcko – celý projevený vesmír. Nyní své objetí dosud povoluje a povoluje děcku, aby rostlo, aby se rozpínalo, ale až se dovrší jeho čas, až vesmír vyčerpá podstatnou část své expanzní energie z doby prvopočáteční kosmické exploze, která mu dala život, pak své objetí úžeji sevře a nakonec strhne vesmír do svého lůna, aby jej přetvořila k dalšímu zrození.

Opravdu nic nemůže uniknout ze široce rozevřeného náručí všeobecné gravitace. Kosmonaut, kroužící kolem Země, jí podléhá zrovna tak, jako když stojí na Zemi, jenomže v pohybující se družici je kompenzována opačně působící silou odstředivou. Všeobecná gravitace je hlavní silou, organizující celý vesmír. Ovládá pohyby měsíců kolem planet, planet kolem sluncí, shlukuje miliony sluncí do galaxií a galaxie do supergalaxií, které nechává kroužit kolem nám neznámých středů. Všeobecná gravitace má své tajemství. Snažme se pochopit její hluboký duchovní význam! Jsme nepřetržitě v jejím objetí. Je klíčem k pochopení jednoty celého vesmíru i s tím, co je jeho zdrojem. Je to strašlivá síla, která může

drtit nejen celé hvězdy, ale při zvýšení své intenzity i atomy, z nichž jsou složeny. Je však nejen strašlivou silou, ale také laskavým pohlazením milující Matky. Vycit'ujme ji vědomě a snažme se jí porozumět i v tomto smyslu! Vždyť je i projevem kosmické lásky, veliké skryté touhy po pradávné výchozí i konečné Jednotě všeho bytí. Jsouce v silovém poli všeobecné gravitace, jsme tím i v náručí božství. Snažme se to procítit a pochopit!“

F.O. Lexa

NÁBOŽENSTVÍ A VĚDA

Čtení k promluvě: V IX. Ročníku C a C nalézá se článek (str. 29) nazv.: „Věda a náboženství“ – z něho vyjímáme:

Před časem učinil bývalý prezident unitářské koleje v Oxfordě významný projev o vztahu vědy a náboženství. Dodáváme některé výňatky z přednášky tohoto bystrého myslitele, jak je otiskl „The Inquirer“, orgán angl. Unitářů. Podotýkáme, že L.P. Jacks platí v Anglii za prominentní osobnost vědeckého světa. – Věda a život. Nejprve zdůraznil potřebnost vědy pro život: „Bez vědy se dnes nikdo neobejde. Přehlédnutí vědu, např. v zdravotní službě Londýna, bylo by stejným zločinem, jako kdysi přestoupit Desatero... Souvislost vědy a správného života je třeba stále důrazňovati. –

Nová představa Boha

Dnešní nábožensky cítící člověk, podle Jackse, nemůže myslet o Bohu v starých pojmech. Nemůže zejména přehlédnutí vědu a jejích výsledků, přemýšlí-li o Bohu. Proto – praví Jacks – potřebujeme rozšířit naše pojetí Boha, aby mravně žítí v souladu s poznatky vědeckými patřilo k zbožnosti, kterou Bůh od nás očekává. Bůh vyžaduje pravou vědu jako základ správného jednání. Bůh se raduje, když publikace volnomyšlenkářského tisku jsou opravdu svobodomyšlné... Bůh nenávidí falešné teorie právě tak, jako špatné skutky. Nenávidí nesolidnost jak v myšlení, tak v jednání, ale má rád čestné důvody a práci dobře udělanou. Je nesmiřitel-

ným odpůrcem hlouposti a nevědomosti, povrchního myšlení a špatné práce.

Mluví-li Dr. Jacks o Bohu, nepředstavuje si ho ovšem lidsky. Užívá přirovnání, aby lépe vynikl rozdíl mezi starým pojetím Boha, jak nám jej vstúpila církev a tím, k němuž dospívá myslící člověk... Praví: „Pochybuji, jestli náboženství bude lépe ochráněno argumenty o boží existenci. Bylo by mnohem účinnější, kdybychom se cvičili v poznávání božského, kdekoli se projeví. Indický systém jó-gy, obírá se tím, ne dokázat existenci Boha, ale vypěstít schopnost pronikatí tajemstvími skrytého Božství a dostatí se až k samé jeho podstatě. Znal jsem vědce, kteří byli dobrými pozorovateli všeho možného jenom ne božského, a jsou teologové, kteří se zdají býti v tomtéž postavení. Takové jogínské cvičení, nebo něco tomu podobného, by jim jen prospělo... Věda sama vede člověka k náboženství... (a proč by nemělo vésti náboženství k vědě?)

Promluva: Náboženství a věda

Počínám slovy autora našeho dnešního čtení – Paramahansy Jóganandy: „Jen když člověk pozoruje náboženství z vyššího hlediska, tak může poznat jeho všeobjímající charakter, neboť je nemožné, aby v celém světě tytéž mravy a zvyky byly zavedeny. Pouze tento vědecký základ, jež všechna náboženství navzájem sdružuje, má nárok na uplatnění... Pak může člověk skutečně tvrdit, že náboženství není jen životně potřebné, ale že je i univerzální... A náboženství bude takto pozorováno jako vnitřní záležitost, které však prostupuje naše celé bytí a chování a není jen souhrnem pravidel a mravních předpisů.“

Dávný starořecký myslitel, Pythagoras, pravil, že: JEDNA je základem všech ostatních čísel, ať již jsou kolikeré. Vše je tudíž složeninou Jediného, jedné stálé permanentní Skutečnosti. Vše ve Vesmíru tak či onak se projevující a mající rozličný tvar, je modifikací a časově a prostorově existujícím světelným úkazem jedné příčiny veškerenstva.

Můžeme proto říci, že po tomto základním všehobytí pátrá lidská věda, pracně postupujíc od mnohého k Jedinému.

A k tomu Jedinému směřuje i náboženství, a to ne tak, aby získalo vědomostí, znalostí, jak je tomu u vědeckého pátrání a zkoumání a hromadění mnohých poznatků, ale cílem náboženství je spíše

dosažení spásy a trvalé blaženosti. Takto by mohl vzniknouti dojem, že cílem vědy a vědeckého pátrání je něco jiného, než jak je tomu u náboženství. Avšak tento rozdíl jest jen zdánlivý, protože dokonalé vědění (poznání), a tím může býti poznání jediné podstaty bytí, není odloučeno od dokonalého blaha, jaké v pravdě zbožný lidský ducha nalézá v Bohu – v Jednom, Jediném.

Stavět vědu proti náboženství a náboženství proti vědě, z hlediska védantické filosofie je nesprávné, protože konečný cíl obou těchto směrů, z nichž jeden se dovolává rozumu a druhý citu, je shodný a jest pouze jeden. Smyslem a hlavním účelem vědy je: učinit lidský život šťastným v tom, že ho obohatí o pravdivé poznání Podstaty všeho bytí; a smyslem a účelem náboženství je: „odstranit bolest a navždy přivodit blaženství“. Proč by měly býti tyto dva životní směry v opozici?

Ovšem, že nepoznání toho jim společného cíle, staví náboženství proti vědě a vědu proti náboženství. Pak v tom našem světě zevním je tomu tak, že dochází k vzájemným rozmíškám a střetům, že se buď přeceňuje rozum a podceňují city, anebo že je kladen zvláštní důraz na city lidské a podceňován je rozum, jako by byl něčím nepřátelským vůči náboženskému myšlení a životu.

Ale správně a zdravě vědecky a nábožensky uvažující a citící lidé do těchto rozporů neupadají, neboť rozum i cit jest u nich v dokonalé rovnováze; hlava neodporuje srdci a srdce neodporuje hlavě... A všichni přece máme srdce a hlavu; všichni rozumově myslíme a city jsme ovlivňováni ve svém jednání, a tak jsme všichni do jisté míry „vědeckými“ a „náboženskými“ současně, s jistými názorovými odchylkami a citovými přednostmi nebo naopak nedostatky. Jógananda praví:

„V jistém smyslu jsou všichni lidé náboženští, neboť se všichni snaží odstranit vady a bolesti a dosáti blaha. Ale v užším smyslu lze uvést, že jen málo jedinců na tomto světě můžeme nazvat náboženskými, neboť jen málo jich zná a sleduje skutečné metody, které lidské hoře pro vždy odstraňují.“

Jestliže lze toto říci o náboženském myšlení a metodě a uskutečnění hluboce procítěného náboženství, čehož naplnění dochází u jednotlivců, pak lze toto říci i o duších oddaných metodám vědeckého myšlení a zkoumání. Uskutečňovateli boha Pravdy! Tito jsou si nesmírně blízko a konečně skutečně splývají

v Jedno. Ten, kdo uskutečňuje Lásku, nemůže neuskutečňovat Pravdu; a kdo uskutečňuje Pravdu, pak boží Láska počíná naplňovat jeho srdce. Není jen moudrým, ale je také blaženým! A ten, kdo je blaženým, musí být též moudrým! Moudrost svědčí ve prospěch Lásky a blaženosti, která z Lásky vyplývá, a jen Láska svědčí ve prospěch Moudrosti a Pravdy!

Jistou souměrnost metod při objevování konečné pravdy o ži-votě a světě u věy a náboženství lze shledati i v tom, že věda dis-ponuje s názory a náboženství s vírou, a teprve získáním zkuše-nosti dospívá obojí k poznání. Toto poznání není oddělené od Pravdy a tato může být toliko jedna a nikoli dvojitá nebo vícená, neb zvláštní „vědecká“ a zvláštní „náboženská“. Relativních „pravd“, jež jsou spíše polopravdami, nejsou-li právě pouhými po-věrami, jest mnoho. Kdekdo má totiž tu „svou pravdu“, která je ja-kési specifikum lidského myšlení, odkojeného právem na svobod-ný výběr pojmů, myšlenek a názorů. Cesta k oné skutečné a svrchované Pravdě je lemována mnohými patníky polopravd a omylů, ale tato skutečnost by nás neměla rmoutit a děsit, protože tak tomu musí být. Člověk musí projít peklem falešných představ a pochybných myšlenek, a musí prožít tisíce zklamání a muk, než-li je mu dopřáno spočinout trvale v náručí boží, a chce-li kdo jinak, - tak v náručí skutečné Pravdy, dosáhnutím stupně osvíceného vě-domí nebo poznání.

Mýliti se, být smysly oklamáván, to je obvyklým průvodním jevem každého člověka, který ještě nedosáhl konečného cíle. Skrývat se za štítem náboženství nebo vědy nás neuchrání před vpádem omylů a chyb do našeho myšlenkového království. Jsme nuceni spřádat své sny, klamné naděje a plány a uplétat síť svého osudu, z jehož moci a pout nelze nám tak snadno utéci. Ani tělesná naše smrt nás nemůže zbavit tohoto osudového obklíčení, této strastné životní vazby, toho stále se obnovujícího jha, dokud nepovzneseme stav svého vědomí k tomu cílenému stavu bohově-domí.

Tento stav vrcholného zhodnocení našeho vědomí je vlastně předznamenán dvěma základními druhy myšlení a jednání, a to běžně pojato: cestou vědeckou a cestou náboženskou. Ale lze uvažovat i o „cestě“, sdružující v sobě oba zde uvedené směry, o cestě „vědecko-náboženské“, v níž dochází k plnému uplatnění

síly rozumu, ducha a také srdce, přičemž jedno podmiňuje druhé v této docela přirozené sestavě. Myslím, že právě tato volba cest a směrů duševního vývoje směrem k dokonalosti, k vrcholnému božskému cíli naší kosmické pouti, je tou cestou nejsprávnější, chránící své stoupence před vpádem do zaslepené zaujatosti pro tu či onu cestu hledání a objevování životních pravd, do dogmatičnosti, do sporů a hádek mezi vášnivými stoupenci oněch dvou směrů, jejichž zdánlivá protikladnost je některými lidmi obzvláště zdůrazňována.

Indický filosof, Šri Aurobindo Ghose, správně pochopil nutnost instalace náboženské vědy a její cenu i význam pro lidský osobní i společenský život. Ve svém díle zv. „Lidský cyklus“, píše:

„V odklonu od Božství nemůže člověka a lidstvo dlouho setrvat, neboť moc naší skryté a pravé přirozenosti je silná. Musíme však též uznat, že silou inteligence a snahy po vzájemném sblížení, le-dacos nelidského, špatného a nevědomého bylo odstraněno, i když právě náboženství nebylo v kurzu u těch osob, které byly praporečníky pokroku v porenasanční moderní Evropě. – Byly zde pokusy o odstranění náboženství a o ubití náboženské vlohy v člověku, ale nelze zničit její základy i když je možné pozměnit její formu. Náboženství bylo odsunuto stranou – do koutku duše, - aby se nevměšovalo do rozumového, etického a estetického života, protože bylo považováno za pověru a narušovatele sil pokroku a vědění. Náboženský horlivec řekne, že tento ateistický názor je dílem omylu a poblouznění, a že je pro tento svět mnohem lepší setrvávat v statickém stavu náboženského zabarvení, než v tomu ustavičném usilování o větší vědění, moc, více radovánek a štěstí na této pomíjivé zemi. Avšak – píše tento ind. filosof: – pravý myslitel se nemůže spokojit s tímto názorem: dokud člověk neuskutečnil Boha (Pravdu) ve svém životě, dotud je na místě ono hledání lepších myšlenek a cest vedoucích k té vrcholné dokonalosti. Potom také musíme vidět, že zcírkevnělá náboženství byla retardační silou, že se klonila na stranu temna, útisku a nevědomosti, a že lidská mysl se musela vzepřít tomu a náboženství patřičně reformovat.“ Konec citátu.

Jistý muž, který podrobně uvedl a sečetl velkou řadu vykonaných zlých činů lidmi tak zvaně „náboženskými“, prohlásil: „K takovému množství špatností přivedlo lidstvu náboženství“. Ale Šri

Aurobindo na tuto poznámku odpovídá:

„Právě tak bychom mohli uvést, že i ve jménu svobody a pořádku anebo ideálu společenského řádu, byly páčány zločiny a omyly. Musíme uznat možnost toho a najít pro to vysvětlení. Nebyly malé zločiny středověké inkvizice a válečné zločiny formálního křesťanství, ale persekucí se dopouštěly i jiné společenské instituce. Kořen toho zla není v pravém náboženství, nýbrž v jeho infracionálních složkách, - ne v duchovní víře a snaze, ale v záměně pravého náboženství se zesvětštelou náboženskou organizací. Jak silný je lidský sklon k této deformaci vysvětluje i z toho, že Sokrates byl zabit ve jménu morálky a náboženství. Za protispoločenský živel byli považováni prvotní křesťané, ale i v jinak dosti tolerantním hinduismu docházelo k projevům nenávisť vůči buddhistům, džinistům a podobně.

Vzpomeňme jen, jak vášnivě byla církví pronásledována filosofie a věda. Byl upálen Giordano Bruno, byl uvězněn Galileo atp. a tak se stalo, že se filosofie a věda obrátily proti náboženství a přáli si jeho zničení, aby získaly volný prostor pro své působení. Věřící lidé ve své zatmělosti domnívali se, že to jejich náboženství a ty jejich představy o Bohu, jsou pevné a neměnné, a proto musela být vědecká a filosofická pravda potlačena. Vidíme, jak náboženský úzkoprsý duch potlačuje, ochuzuje člověka o radost a krásu života, a jak se vyhrocuje v nesnášenlivý asketismus. Ti přísní puritáni nepoznávali, že ta náboženská přísnost není celé náboženství, byť i může být pro něho velmi důležitou jeho částí. Nepoznávali dobře, že božtější je taková láska, laskavost, lidumilnost, snášenlivost a dobrotivost. Zapomněli na to, že Bůh je Láska i Krása. V politice se náboženství přiklánílo na stranu mocných tohoto světa, a tak vytvářelo falešnou theokracii a nevědělo, že ta pravá theokracie je „království boží v člověku“, a ne království nějakého církevního otce, nebo kněžské třídy. Často podporovalo přežitou společenskou soustavu, protože se domnívalo, že jeho život je úzce spjat s oněmi společenskými útvary. Nedivme se proto, že docházelo k vzpouře inteligence a etických duchů proti takovému náboženství.“ Až potud Šri Aurobindo. Tato slova plně odpovídají tomu, co jsem právě i já sám chtěl uvést... Skutečností totiž je, že existují dva zcela navzájem si odporující dva náboženské názory, a to „náboženství v pravdě duchovní a náboženství zdogmatizova-

né, pobožnůstkářské, formalistické, zesvětštělé a ducha lidského obluzující. Podle ovoce poznáme ten či onen druh náboženství. Náboženství provanuté duchem božím, to je duchem lásky, spravedlnosti, smyslu pro krásu a vznešenosti lidského života ve své sjednocení s Duchem Veškerenstva, respektuje svobodu lidské duše, poněvadž je naplněno duchem svobody, jehož smyslem je, jak správně prohlásil náš filosof: „jest růst a žít v souhlase s vlastní duchovní přirozeností – dharma.“ A dodává: „Tuto svobodu poskytuje i základním složkám naší osobnosti. Poskytuje ji filosofii i vědě, a proto se tyto ve staré Indii nemusely odlučovat od náboženství, nýbrž spíše vrůstaly v ně. Tuto svobodu poskytuje i politickým a společenským snahám. Bude, anebo je pouze bdělá, aby je osvítila tak, aby nabývaly na světle a řídily se podle zákona Ducha.“

Z uvedeného můžete poznávat, proč náš vztah k filosofii a vědě je kladný a proč nepohrdáme uměním, krásou a vůbec se vším, co lidskému životu prospívá a jej povznáší a zdokonaluje.

Někdo by však mohl namítnout, s menší či větší dávkou rozhořčenosti, že jsme zde věnovali velkou pozornost popisu nedostatků a žel, připisující je na vrub náboženství, a že filosofii a vědě jsme jaksí lichotili.... Ne tak, ne tak, - neboť i filosofie a věda není oproštěna od nedostatků a obecně se projevující žel, která bolestně postihují lidský rod. Dobře víme, jak světsky vyspělá věda a spolu s ní i technika, vynalézá a zhotovuje takové nebezpečné a zlé prostředky, jejich použití přivodilo by lidstvu nepředstavitelná muka a totální zkázu, zničení všeho, co lidský rod úpornou prací svých hlav a rukou v potu tváře získal a vydobyl.

Tak jako „náboženství“ zbavené duchovního osvětlení a upadlé pod vládu egoisticky orientované lidské zvůle, provázené mravním úpadkem, stává se velkým nebezpečím pro lid a dokonce i pro jiné pozemské tvory, rovněž tak i odduchovnělá věda a filosofie, nerespektující etické normy správně osobně i společenského života, je pro lidstvo jistým nebezpečstvím. Naproti tomu ryzí náboženský duch, nalézající se pod vládou svrchované kosmu Intelektu a jeho zákonů, jež plně respektuje a s jejich vlivem a činností se introspektivní cestou meditace seznamuje, tento svatý duch, který je duchem Pravdy a Lásky současně, je spásnou nadějí a velkým požehnáním všemu stvoření. A co více: jest očišťujícím a ducha

lidského posilující mocí, která povznáší vědu a filosofii tak, že se stává hluboce lidskou, humanistickou.

Potom se ptáme: „Může být to pravé duchem lásky a pravdy zcela provanuté náboženství odpůrcem vědy a filosofie, která čerpá své podněty, inspirace, z téhož duchovního zdroje? Pravost s pravostí se vždycky snáší a jediné nepravost s nepravostí se nesnáší. Postavíme-li pravost proti nepravosti, tu se stává pravost mlčící, a nepravost hlučně mluvící. Tak mnozí lidé přikrývají pláštěm nestřízlivé a jízlivé mnohomluvnosti své psychické nedostatky. Varujme se proto mnohomluvných, neboť tito mají tendenci nás přílivem svých slov omámit, obloudit, obloudit anebo i obelhat...“

Všem nám je zajisté dobře známá tato skutečnost: činnost našeho mozku ustává, když ustane činnost našeho srdce. A tak je tomu i v obráceném poměru: činnost srdce ustane, přestane-li mozek pracovat a spolu s ním i nervový těla systém.

S náboženstvím, vědou a filosofií, která je jakousi „spojnicí“ mezi vědou a náboženstvím, a nemůže se bez ní dnes to dobře víme, ani věda a ani náboženství, tedy s náboženství a vědou není tomu jinak. Otázkou však je: jaká věda a jaké náboženství?! Slučitelnost, nebo spoluakce vědy s náboženstvím jest jen tehdy možná, mají-li společným jim základ a také poslání.

Posláním vědy a náboženství je pomoci člověku, odhalit cenu a smysl jeho života a navodit takovou formu života, která není v rozporu se zákonností tohoto Vesmíru, s božským řádem tvorů a věcí. Činí-li tak věda, vítejme a chvalme ji; činí-li tak náboženství, potom chvalme i je. V opačném způsobu jednání, to i ono, velebit ovšem nelze, ale měli bychom setrvávat v jejich nápravné činnosti, neboť věda i náboženství jsou rolí, jaká se musí zpracovávat a vzdělávat a nikoli opomíjet nebo zatracovat.

Nezapomínejme, že chybovat je lidské, a co je pokaženo, má být námi napraveno. Toto je součástí naší životní povinnosti, a měli bychom tuto nápravnou činnost zahrnout do našeho životního plánu a snažit se uvést v soulad vše, co jsme svým chybným jednáním rozrušili a pokazili. Ano i sama Prozřetelnost přísně dbá, abychom v příhodném čase a za vhodných k tomu okolností, napravili vše, co jsme dříve pokazili a čím jsme komu ublížili. Zákon vyrovnání není smyšlenkou, ale skutečností. Etika všech nábožen-

ství v její nepokazené formě, svědčí ve prospěch devis tohoto zákona, jeho platnost nelze anulovat.

Normy zdravého etického a skutečně zbožného života, netýkají se jen tzv. lidí náboženských, nebo také „věřících“, ale týkají se rovněž i osob vědecky smýšlejících a pracujících, Vědecký čin má být též i činem eticky nezávadným. Aspoň v té své původnosti měl by takovým být. Později se stává nezřídka i zneužívaným prostředkem a přestává sloužit k dobru lidstva. Bolest takového zneužití vědecké práce, výtvoru, pocítili mnozí svědomití vědci, neboť v nich smysl pro zodpovědnost a etický cit neodumřel...

Jak náboženských myšlenek i citů, tak i vědeckým poznatků, thésí a pracovních výsledků, může být nehodnými lidmi zneužito. Ale za to nemůže ani náboženství a ani věda. I jiných jinak skvělých myšlenek, slov a skutků, může být zneužito a tak býti docílen pravý opak původně zamýšleného a plánovaného činu. Tento fakt nás nemá vésti k tomu, abychom náboženství a vědu zatracovali. Posvěceného cítění duchem věčné lásky a spolu s tím i pravdou osvíceného rozumu jest nám velmi a velmi zapotřebí. Bez srdce a hlavy nemohli bychom vůbec existovat! Alespoň ne jako lidé, natož jako bohové.

Ta nejzaostalejší zvěř polní a jakákoli zvěř vůbec, by nás předčila. Přejeme si nebýt pouhými přírodními tvory, živočichy, vybavenými pudovými vlastnostmi. Proč bychom také měli zrazovat své lidství, když víme, neb tušíme, za jakou výkupní cenu bylo ono dosaženo! Proč bychom měli stát a pracovat proti sobě samým a nepomýšlet na své sebepovyšení v podobě skutečného vítězství nad tou nižší stránkou našich osobností?! A právě jsou to náboženství a věda, jež nám mají k takovému vítězství pomáhati. Jestliže toto činí, pak je všechno v náležitém pořádku, a nečiní-li tak, jejich revize je nutná. Nikoli zamítnutí toho či onoho ad definitum, ale výstižné přehodnocení námi dříve pojatého a v řetěz příčin a následků uvedeného našeho myšlení, cítění i jednání. Máme-li přitom upřímnou snahu napravit vše pokazené a zlé a dle toho i jednáme, pak kýžený úspěch se dříve nebo později jistě dostaví. Leccos nás bude též bolet, ale zrození nového nebývá bezbolestné a také ne náhodné; toho se však nemáme lekat a od jednou již započaté nápravné akce ustupovat. Nic tragického nemáme v očekávání, jsme-li vnitřně náležitě připraveni zdolat všechny překážky a pády.

Lidská pojetí vědy a náboženství jsou dosud ve stadiu vývoje, tudíž nejsou a jako existující a stále se novými a novými poznatky a zkušenostmi doplňující, nemohou být něčím definitivně ukončeným a vrcholným. To poslední slovo ještě nebylo vyřčeno; dílo evolujícího lidského ducha nebylo dohotoveno, a to je výzva k tomu, aby se nevytvářely dogmatické uzávěry, poučky, definice, věroučné články a počítalo se s tím, že k revizi dosavadních poznatků, pojetí a názorů, musí stále docházet, dokud nebude dosaženo svrchovaného poznání, tak úzce korespondujícího se sebepoznáním.

Věda fakticky usiluje o poznání všeho, co nás obklopuje, co vytváří náš vnější světský život a úkolem náboženství by mělo být, aby introspekce, hledání sama sebe - , stalo se jeho hlavním pracovním posláním. A je to právě filosofie i psychologie, která tvoří spojnicu těchto dvou badatelských impulsů a směrnic.

V poslední době pozorujeme, že věda začíná mít značné záliby ve filosofii a u vyspělého náboženského myšlení není tomu jinak. Je to tím, že kořen – základ obého jest pouze jeden. TO subjektivní shledává své vyjádření, své ztvárnění ve světě tzv. „objektivní reality“, a TO objektivní spatřuje svůj základ v skrytých příčinách světa vnitřního – subjektivního. Oddělit jedno od druhé-ho, to nelze. Z objektu lze odvozovat existenci subjektu a od subjektu nemůže být odchýlen nijaký viditelný a materiálně ztvárněný objekt! Počítáme-li s hmotou, musíme počítat i s duchem. V pozadí viditelného je neviditelné jsoucí. Bez příčin, jež jsou často našim smyslem nepostřehnutelné, nemůže být následků, které je možno si smyslově zachytit a ověřit.

Praví se, že filosofie je „královnou všech věd“, tedy nejen těch světsky-materiálních, nýbrž i duchovních. Jest to tím, že myšlenková činnost má ve filosofii plné zastoupení, a že bez této činnosti nemůže být ani věda a ani náboženství. A jestliže byla kdy a kde, filosofie pomíjena a odložena stranou, dělo se tak neprávem a nesprávně. Budoucí věda a též i náboženství nás přesvědčí o ceně správné filosofie a o tom, že pravý filosof je skutečným „přítelem Moudrosti“.

Eva Švecová

JAK VLASTNĚ PŘEPLÝVÁME DO DUCHOVNÍCH SVĚTŮ

Touto otázkou se na chvíli zaobírala i brněnská obec Unitářů, když se před krátkou dobou loučila s velmi dobře známou členkou paní Eliškou Plotěnou. Na smutečním oznámení bylo psáno, že "přeplynula do duchovních světů."

A na obzoru se již zase rýsuje svátek zemřelých, nebo-li, jak říkáme - bude Dušiček.

Nu, a já bych, vážení přátelé, v tomto mezičase ráda napsala svou příhodu:

Trošku jsem podcenila příznaky možných zdravotních komplikací, a tak jsem se nakonec dostala rychlou zdravotní službou na nějaký nemocniční sál. Přikryli mne zářivě čistou bílou dekou, zapínají různé přístroje a vyměňovali si polohlasně odborné názvy mého zdravotního stavu. Byla jsem ráda, že jsem jim příliš nerozuměla, neb má kmotřenka, zdravotník, mi vždy kladla na srdce, abych se nestala obětí své neznalosti, protože nejvíce lidí se zcela zbytečně skácí k zemi úlekem nad tím, co o sobě po stránce zdravotní slyší, a že si bere člověk velmi k srdci všechno, i to, co nemá celkem žádný význam.

Stručně řečeno - laik se děsí nejvíce.

Proto jsem se snažila myslet na něco veselého, jak radí různé poučky moudrých. Na příklad na západ slunce u moře. Byl to tak neuvěřitelně zbytečný pokus, který jsem od sebe rychle odmrštila. Mělo to hodnotu naprosté nuly. Sáhla jsem do přihrádky s uloženými záznamy o mé úspěšnosti, třeba ve školách, v zaměstnání, atd. Opět nic, žádná radost, i tuto vskutku zcela pohltila jakási nevýznamná šed'. Tak teď jsem resolutně hrábla po myšlenkách na moji rodinu a přátelé. Na okamžik to něco znamenalo, ale jen na prchavý okamžik, a opět se to přesunulo jaksí na pravou stranu mého pohledu, kde se vše kupilo jako vybledlé obrázky. Zcela

zřetelně jsem pochopila, že to vše, skutečně naprosto vše, i rodina, kterou miluji, vždyť je to kousek mne samé a jsem na ni občas hrdá, je tu pro mne jen dočasně. Všechno snažení, úspěšnost, práce, milování, to vše je jen pro chvíli, kdy zde žijeme. V těle, ve hmotě. Ale neznamená to již nic pro chvíli, kdy nevíme, co s námi bude. Pohlazení, účast rodiny, to je dobré pro stav, kdy jsme ještě tak daleko nedospěli.

A tak ona slavnostní chvíle, kdy nevíme, co bude za minutu, jaké úmysly má s námi Nejvyšší, probíhá opravdu jen mezi námi a Jím. Nezáleží snad tak na představě, dle své víry si každý nějak jinak představuje Nejvyššího, pro mne je to majestát, představovaný Ježíšem.

A já sama jsem šla se svou osobní hodnotou, zcela sama, vědoma si, že to, co nesu s sebou - a cítila jsem to v hrudi, tak to že je ono, co nesu k posouzení. Zda je to dobré, nebo je toho málo a tak dál.

Zároveň jsem cítila, jak by bylo hrozné, kdyby tam bylo něco špatného, nevyřešeného, něco plné zloby, co by mne táhlo zpět, co by mne mazalo a narušovalo svátostnou chvíli.

Drazí přátelé, píši vám mou zkušenost, protože nepředpokládám, že bych byla nějak výjimečná, naopak chci, abyste si více uvědomovali způsob svého života, který nakonec skutečně je hodnocen POUZE jako zkušební doba, jak jsme obstáli v těle. A to nám bylo dáno právě pro to, aby se nehmotná duše mohla více projevovat tělem, aby dokázala bojovat proti svým nedokonalostem.

Celá vývojová řada života, postupně až k člověku probíhá právě proto, aby člověk, jako závěrečný kámen tvorů se snažil zpřetrhat navyklý, pohodlný život, podobný v mnohém životu říše zvířecí. Člověk totiž obdržel (a to teprve v určitém stadiu snad od Adama) do své duše jiskru Boží, která mu má pomoci, aby se skutečně na něm naplnilo to, že byl stvořen k obrazu Božímu. Nezáleží to samozřejmě na IQ, nýbrž na Božích ctnostech, jako jsou především nezištná láska, odpuštění, trpělivost s bližním, který nás třeba stále znovu a znovu nějak trápí, hlavní je však milosrdenství.

Kolik tomu dokážeme obětovat, to již pak záleží na tom, jaké poklady si budujeme. Zda ty, co žere rez a moli nebo ty, které jdou s námi, jako naše osobní hodnota, která bude právě tím, co bude posuzováno.

Když jsem byla pak po několika injekcích a radách lékařů přece jen propuštěna domů, ulevilo se mi, člověk je holt člověkem, přece jen mi to nedá, abych vám nenapsala, že je nutno více pročišťovat duši a budovat v ní nepomíjivé hodnoty, protože okamžikem, kdy neseme s sebou naše výdobytky projdeme jednou všichni.

POHODOVÝ KRÁSNÝ DEN VE SKALNÍM LESE

Nemáte-li úspěšnou minulost, není to důvod, abyste neměli úspěšnou budoucnost.

Nezáleží na tom, co uděláte jednou za čas; záleží na tom, co děláte den za dnem.

Každé ráno člověk dostane na své konto úplně zdarma 24 hodin. Je na něm, co s nimi udělá.

Můžete vydělat peníze nebo se můžete vymlouvat. Najednou jednoduše nemůžete dělat oboje.

Souvisí to, co právě děláte, skutečně s věcmi, na kterých vám záleží?

Chudí lidé a střední vrstvy věří, že si musí vybrat mezi penězi a dalšími aspekty života.

Proto často docházejí k mylnému závěru, že peníze nejsou zase tak důležité.

Velké množství životních neúspěchů bylo zapříčiněno tím, že si lidé neuvědomili, jak blízko mají k úspěchu, když to vzdali.

Čím se liší překážka a příležitost?

Naším postojem.

Každá příležitost má v sobě překážku a každá překážka znamená příležitost.

Pesimista vidí potíže v každé příležitosti; optimista vidí příležitost v každé potíži.

Sir Winston Churchill

Nedostatek peněz není překážka. Překážkou je nedostatek nápadů.

Všechno je buď příležitost k růstu nebo překážka, která ti v růstu brání. Vyber si.

Logika tě dostane z bodu A do bodu B. Představitivost tě dostane všude.

Albert Einstein

Pamatujte si, štěstí nezávisí na tom, kdo jsi nebo co máš; závisí výhradně na tom, jak myslíš.

Všechno v tvém životě se zlepší, když se ty zlepšíš. A nic se nezlepší, dokud se nezlepšíš ty.

Pokud chceš pocítit bohatství, spočítej všechny věci, které máš, které peníze nemohou koupit.

Cítit se špatně je zvyk. Být šťastný je zvyk. Volba je na vás.

Nic není tak vyčerpávající jako nerozhodnost a nic tak marné.

Největší revolucí naší generace je objev, že člověk může změnit vnější aspekty svého života změnou vnitřního rozpoložení mysli.

Pokud máte odvalu vyjít ze své zóny pohodlí, ohromí vás nejen zázraky a krásy světa, ale také zázraky, které leží hluboko ve vás.

Když zmáčknete pomeranč, vyteče pomerančový džus, protože to je to, co je vevnitř.

Když se dostanete do stresu vy, vyjde to, co je vevnitř.

Milující lidé žijí v láskyplném světě. Nepřátelští lidé žijí v nepřátelském světě. Ale jedná se o stejný svět.

Jak je to možné?

Nakonec je všechno dobré a pokud to dobré není, není ještě konec.

Máš-li velký sen, nic tě nezastaví, ale s malým snem tě zastaví cokoliv.

Mnoho lidí si myslí, že najdou rovnováhu POTÉ, co najdou úspěch. Ale ve skutečnosti JE úspěch dosažení rovnováhy.

Pokud nemáme nepřítele v sobě, nepřítel zvenčí nám nemůže ublížit.

Čtyři krátká slova shrnují to, co pozvedlo většinu úspěšných lidí nad davy: ještě o kousek více.

Udělalí vše, co se od nich očekávalo a ještě o kousek více.

Disciplína začíná zvládnutím svých myšlenek. Jestliže nedokážete ovládat své myšlenky, nedokážete ovládat to, co děláte.

V životě můžete dosáhnout čehokoliv, máte-li odvahu o tom snít, inteligencí vytvořit realistický plán a vůlí dotáhnout ten plán do konce!

Krásný den!

Staženo z internetu

Ladislav Kolbaba

ZLODĚJŮM SE DAŘÍ...

jsou i lidi znám takové
co kradou jako straky
ti nedívají se nemají pré
vůbec žádný strachy

jedno koho okradou
komu vezmou spaní
nebo koho podvedou
zraní s tvrdou dlaní

kolikrát jsem okraden
ve svém bytě zůstal
však ten grázl pokaždé
s lupem se moc nesmál

nemám ani pro sebe
natož ještě pro něj
jeho stále nechytí
léta už ho honěj

nebo ne?

Foto na titulní straně: J. Plotěná

Foto Strom: P.Sedlák

Foto Růže: Z. Červená

PROGRAM NA MĚSÍC ŘÍJEN 2012

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s.,
3. patro. Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

Středy 17 – 19 hod.:

- 3.10.:** Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ, MEDITACE**
- 10.10.:** Ing. Ivan Sommer: **CESTA NAŠEHO LÁZEŇSTVÍ** – zkušenosti z lázeňských pobytů
- 17.10.:** Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ, MEDITACE**
- 24.10.:** **ZÁKLADY VZNIKU CIVILIZACÍ** - diskuse
- 31.10.:** Ing. Pavel Sedlák: **MALÝ KURS POČÍTAČŮ**

Pátky 17 – 19 hod.:

- 5.10.:** RNDr. Milada Škárová: **ANNA PAMMROVÁ STÁLE MEZI NÁMI**
- 12.10.:** Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **CO ZNAMENÁ BYT LIBERÁLNÍ**
- 19.10.:** **DĚDIČNOST A OSOBNÍ VÝVOJ, ANEB JAK MŮŽEME PŘISPĚT** – Diskusi zahájí prof. Miroslava Paulíčková
- 26.10.:** Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **„NÁBOŽENSTVÍ JE PRO ČLOVĚKA“... –** shromáždění k 70. výročí umučení Dr. N.F. Čapka v Dachau

Čtvrtek 18,30 hod.:

- 11.10.:** Josef Jackulak: **O REINKARNACI** (přednes česky)
Setkání skupiny **ALLAN KARDEC**

Děkujeme všem dárcům za finanční příspěvky na našich akcích.

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz .

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,
ing. Marie Vohlídalová, ing. Ivan Sommer